

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyols, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPAÑA** pessetas 1^{rs}
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2⁵⁰.

«LO GENERAL CASSOLA HA ACEPTAT LAS MODIFICACIONS DEL SR. CÁNOVAS EN LO PLAN DE REFORMAS MILITARS.»

Pobre nano, prou voldria
anar sol, fer de las sèvas...

Pero aquí, qui mana, mana:
y qui mana es la *niñera*.

Lo rector de Gerri de la Sal t'è un odi mortal á las caderas, no á las qu' ell lloga, sinó á las que 's portan los feligresos enemichs de contribuir al comer que ha montat lo referit rector en la sèva iglesia. Un dia va s' qüestrar totas las que las donas havian dut á la iglesia, prevenint que la que volgués rescatarlas hauria de pagar un ral. Pero la quitxalla va entrar á la sagristia ahont las tenia depositadas, y sense més cumpliments cada hù se 'n va endur la sèva.

Lo divendres sant lo rector va apostarse á la porta de la iglesia, y encara no entrava una cadira anava presentia y depositantla en un confessorari. Per fi va trobar una dona que no se la va deixar pendre, y mentres lo rector estirava per un costat, la dona per l' altre, ab cada crit que l' iglesia semblava un mercat de Calaf. La dona era terca y va guanyar.

Lo pobre rector es á tan preocupat ab aixó de las caderas, que un dia diuent missa hasta va descuidarse de alsá 'l calzer. Ja ho diu lo refrá: «Qui pert lo sèu, pert lo seny.»

MURMURACIONES.

COLOQUIOS IMPOLÍTICHS SOBRE POLITICA.

ENTRE CESSANTS:
 —¡Calli! Miri qué diu aquest periódich.
 —¿Qué? Veyám llegeixi...
 —Parla de crissis ministerial...
 —Corri, donchs; potsar ara 'ns tocará 'l torn á nosaltres; llegeixi lo que diu.
 —A veure:—«La situación del ministerio es muy comprometida...» ¿Qué li sembla?
 —Continúhi, continúhi.
 —«... Se crée que pronto se verá obligado á dimitir, y en este caso...» ¡Eh! ¿qué m' hi diu?
 —Per ara bé; pero a:abi depressa, que 'm fa venir salivera á la boca...
 —«... Y, en este caso, volverá á encargarse del poder...»
 —¿Qui? ¡Cuyti, per mor de Dèu!
 —«... El señor Bratiano.»
 —¿Bratiano?... ¡No 'l conech! ¿Qu' es reformista aquest home?..
 —¿Y qué ha de ser! Ara me 'n adono. ¿Sab d' ahont es aquesta crissis ministerial? De Rumania...!
 —¡Ah!....

ENTRE BEYATAS.
 —Pues senyor, no 'n volia saber d' altre.
 —¿Qué? ¿qué hi ha?
 —Ara m' han dit que á dintre de la exposició hi haurá una iglesia.
 —Será la de la Ciudatela...
 —No senyor, nó; una nova de trinca, voltada de jardins, fonts y taulas d' aygua ab sucre.
 —¿Quin escándol! ¿Y sab si hi dirán missa?
 —No ho sè, pero aquestos liberals son capassos de tot, de tot... ¡Ja ho veu! ¡Fer una iglesia al bell mitj del Parch, en un siti públich, en un lloch de recreo...!
 —De tots modos, del mal lo menos: jo estich ben content de que 'l Carnaval haja passat.
 —¿Per qué?
 —Perque hauria sigut molt possible que dintre d' aquesta iglesia haguessin arribat á ferhi balls de máscaras.
 —¡Oh! Esperis... ¡encara no som al cap de vall!

ENTRE UN MINISTERIAL Y UN QUE NO HO ES:
 —Vaja, ara callarán las malas llenguas.
 —¿Callarán? ¿quínas?
 —Las que deyan qu' en Sagasta no cumpliria res de lo que va prometre...
 —¡Ah! ¡Con que ha cumplert alguna cosa...!
 —Si senyor; ja tenim matrimoni civil.
 —¿Ja ho sab de cert? ¡Miri que després, en lloch de civil, no 'ns resulti municipal!
 —No senyor, nó; es una ley seria, avansada, democrática... En Martinez Campos l' ha negociada...
 —¿En Martinez Campos? ¡Horror! ¡Aixis no será matrimoni civil...!
 —¿Y donchs qué?
 —Matrimoni... de pastelería.

ENTRE DOS BARCELONINS:
 —Ja deu sapignerho que ha marxat á Madrid.
 —¿Ha marxat? ¿qui?
 —En Rius y Tauler.
 —¡Ah! Ara comprench perque á Barcelona hi reyna tan silenci... ¡Es clar! Si ell es fora...
 —¿Que vol dir que mou escándol?
 —¿Eh! Nó: 'ls bombos que tot lo dia li van al darrera, alabantlo, posantlo als núvols, dihentli benemerit, eminent, sabi, guapo, elegant, graciós y tot lo que 'ls vé á la boca...

ENTRE DUGAS DONAS:
 —¿Ha sentit lo que diuhen?
 —Nó.
 —Diu que anirém tan bè.
 —¡Ah! ¿si?
 —Lo diari ho porta.
 —¿Qué porta?
 —Que la reyna vé.

FANTÁSTICH.

¡ADIOS SUFRAGII!...

Si es vritat lo que fa corre la premsa ministerial,

ja podém ben despedirnos del sufragi universal.
 Perque lo qu' ara 's projecta, segons lo que s' ha comprés, no es projecte ni sufragi, ni t'è cap, ni péus, ni res.
 Será, si 's vol, lley de castas, broma que se 'ns vol jugar, mistificació política, bossal per fernos callar...
 ¡Pero anarne á dir sufragi d' aquest extrany bunyolet que ara cou lo ministeri per nosaltres!... ¡Cá barret!
 Tórnissem al lit, don Práxedes, créuim, tórnissem al lit: aixó que vosté vol darnos, no es res del que haviam dit.

COMENSIN PER FIGURARSE que en la lley que s' está fent hi haurá qui tindrán un vot, y altres que 'n tindrán cinquanta ó cent.
 No será, com sembla lògich y reclama la rahó, alló de dá' un vot per barba; tot s' ha arreglat molt milló.
 Lo projecte que 's prepara dirá aixis:—Veyám, vostés; ¿son nanos? Un vot... y gracias. ¿Son alts? Pues ne tenen tres.
 ¿Que gastan copalta? Poden votar quatre cops... y prou.
 ¿Que van en cotxe? Catorze.
 ¿Que son marquesos? Dinou.—
 ¡Eh, quina cosa més xusca ha inventat aquesta gent! Per fè una opereta cómica sería un bon argument.

¡PODRÁN BÈN BÈ ESCARRASSARSE en un dia d' elecció!
 Si aquest projecte prospera, tan se val votar com nó.
 Ja poden tirá 'ls sèus càlculs, ja poden está avinguts y teni á punt lo terreno ab tots los sèus ets y uts...
 ¿Qué 'n treuran de votá' unánims mil electors... dos mil... tres, si vé un elector que aboca més vots ell que tots vostés?
 Ab lo sufragi que 's guisa y qu' está á punt de sortir, aixó y moltras altras cosas podran molt bè succehir...
 ¡Quin sufragi de camama! ¡quin sufragi de cartró!
 D' aixó se 'n diu fer brometa y riure's d' una nació.

SEMPRE HAVÈM PENSAT, don Práxedes, que 'l que toca de vosté, los que volém democracia no 'n debém esperar re.
 Però no 'ns podiam creure que tingués l' extrany humor de volgué veni á endossarnos pildoras d' aquest tenor.
 ¡Prometre ab tantas agallas lo sufragi universal, y sorti ab aquest enredo tan cursi y tan garrafal!
 Vosté 'ns vol doná' un camelo; pero ha de tenir present que *donde las dan las toman*, y devegadas... ¡m' entén?
 Vaji seguint la comedia, que al sè al cap-de-vall del sach s' hi trobaran las engrunas y... ¡ja sentirém lo crach!

C. GUMÁ.

J. C. SORNI.

Era una de las figuras més interessant del partit republicá.
 Contava 75 anys y havia nascut á Valencia en 1813, de una familia liberal. Al any 1837 ja figurava entre 'ls demócratas valencians y exercia ab molta inteligencia la carrera del foro.
 Enviat á las Constituyents de 1854, fòu un dels 19 diputats que votaren contra la monarquia. Sòrt als brillants oferiments qu' en aquella ocasió li feyan los partits monárquichs, un cop disoltas aquellas Còrts, se 'n torná á Valencia, ahont treball á sempre pèl triunfo de la democracia.
 Ab la revolució de 1868, á la qual contribuí ab eficacia, torná de nou al Parlament, separantse del sèu gran amich Rivero, quan aquest se decidí en favor de la monarquia. Sorni professá sempre ideas republicanas. En lo periodo de 1873, desempenyá una vicepresidencia de la Constituyent y més tart la cartera de Ultramar.
 Enamorat de sos ideals, republicá federal de tota la vida, y enemich acérrim del moti y del desordre, tan com partidari convensut de la evolució pacífica de las ideas, no experimentá en sa llarga vida un sol defalliment, y fins poch ans de caure malalt, vingué consagrando sos esforços y sa inteligencia á la direcció del partit.
 Trabajá molt, fòu sempre un home senzill y ordenat, y ha mort pobre.
 Al desfilar lo sèu enterro, al qual hi assistí un pú-

blich numerosíssim de totas las classes socials, tothom, inclús los sèus adversaris polítichs, exclamava senyalant la caixa:
 —Ha mort un home honrat.

NA noticia de Alemania, que demostra la facilitat ab que 's descomponen las grandesas, fins en los pobles més pagats de la sèvas glorias.
 «Un senyor comprava pomas y la venedora n' hi endossava una de podrida.
 Lo comprador volia tornarli;

pero aquella va dirli:—
 —«Guárdila, home, guárdila, y li servirá per tirarla á la inglesa quan vingui á Berlin.»

L' inglesa es la esposa del actual emperador, que á pesar de professar tendencias liberals, té escassas simpatias en aquell poble acostumat al freno, á l' espuela y al fuet.

En Gamazo dona cada disgust á n' en Sagasta que canta 'l credo.
 Ab aixó de la lliga agraria, al pobre D. Práxedes, la gasofia del pressupost se li torna cada dia més agre.
 Y ademés, succeheix lo que diu un periódich:
 «Los gamacistas no van en busca dels agricultors.
 »Sinó en busca de las cullitas.»

Un capellá de Santander va fundar una nova religió; titulada católica, apostólica y espanyola.
 Y com á inventor de aquest nou sistema de pregar á Dèu, va nombrarse bisbe á si mateix.

Ara bé ¿saben lo que ha succehit?
 Que las autoritats l' han ficat á la presó, y 'l jutje per concedirli la llibertat provisionalment, li demana de fianza la friolera de 100,000 pessetas.
 Es lo que podrá dir lo apóstol de la Iglesia católica apostólica y espanyola:
 —¿Si jo tenia cent mil pessetas y la camisa neta, per ventura 'm dedicaria á inventar novas religions?

Diu *El Liberal* de Madrid qu' en Sagasta está d' acort ab en Cánovas per entregarli prompte 'l poder.
 En Cánovas va entregarlo á n' en Sagasta; just es qu' en Sagasta li torni.
 La política monárquica pot reduhirse á la següent expressió.
 —Fassi 'l favor de aguantarme aquest farsell.

El Centro ultramarino es una societat que hi ha aquí á Barcelona y que l' altre dia va commemorar ab un ápat la sèva constitució, pronunciantse alguns brindis com es natural en semblants cassos.
 Portá la paraula de la societat lo sèu president, consignant qu' eran excluidts de l' associació 'ls individuos que venguin aliments sofisticats.
 Y á continuació va brindar... ¿qui dirian?
 Un representant de D. Cristino Martos.
 Lo qual demostra que si 'l *Centro ultramarino* no admet los aliments sofisticats, quan se tracta de la política sofisticada, fa 'ls ulls grossos.

L' arcalde ha disposat que 'ls Encants siguin trasladats á un altre punt ahont no 'ls vegin los forasters que vinguin á vistarnos durant las próximas festas.
 Protesto en nom de las institucions més antigas de la ciutat dels comptes.
 L' arcalde tem lo que podrian dir los forasters; pero jo opino que davant dels Encants...
 Res, s' hi encantarian.

—L' Exposició ja s' ha obert.
 —Pero no está acabada.
 —Si senyor.
 —Que 'm contaré si ara 'n vinch.
 —Donchs si ara 'n vé, vosté sabrá que 'ns exposavam á fer un paper ridicul... y ja l' hem fet.

Los pajessos del camp de Tarragona y de Tortosa se queixan de que la malaltia coneguda en lo país per la *negra*, ha invadit una bona part en las oliveras.
 Tot lo d' Espanya es aixis: dol per tot arréu.
 ¡Quin porvenir més *negre*!

Del gran *Hôtel Internacional* la gent ne diu l' *Hostal de mar*.
 Si arriban á colcarhi, conforme 's diu, un cert aparato que té alguns punts de semblansa ab la roda de la fortuna, tindrán nous motius per anomenarse *Hostal de mar*.
 May sigui sinó á causa dels naufragis.

Hi havia en un poble un rector que tot sovint pujava a la trona y atacava al arcalde.

Un dia l' autoritat popular va resoldre respondre als atachs del rector, y a tal efecte, aixis que aquest acabava 'ls seus sermons, feya recórrer al nunci los carrers del poble fent la següent crida:

«En nom del Sr. Arcalde constitucional, tot lo que acaba de dir lo rector, es mentida.»

D. Jaume va benehir l' *Hôtel Internacional*, y al vespre va soparhi.

Mes clar: al demati va obsequiarlo ab un raig d' aygua beneyta; al vespre va incensarlo ab una tanda de glopadas de fum de tabaco.

A últims de la senmana passada a Madrid va nevar copiosament.

Y la neu va conjelarse.

A pesar de lo qual, en Sagasta no va caure.

Y no va caure perque no va relliscar.

Y no va relliscar perque no va sortir de casa.

Quan néva s' ajéu.

—Y quan no néva?

—S' hi tomba de l' altre costat.

En un dels últims consells de ministres s' ha tractat de presentar un projete de lley per la supressió de las *primas*.

Casi, casi valdria més presentarne un altre que tendís a la supressió dels *primos*.

Si bé qu' en aquests cas quedaria suprimida la casi totalitat dels espanyols.

Lo Sr. Puigcerver assegura que 'ls próxims pressupostos donaran un *superávit*.

Diálech:

—¿Qué vol dir *superávit*?

—Que sobrarà alguna cosa.

—En efecte, sobrarà una persona.

—¿Qui?

—L Sr. Puigcerver.

—Fins ara D. Francisco s' havia dedicat a posar primeras pedras.

—¿Y ara?

—Ara nó: ara 's dedica a una tarea més sólida.

—¿Qué pot haverhi més sólít que una pedra?

—¿Qué? Un ápat.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Im-pre-si-ò.*
2. MUDANSA.—*Puch-Buch-Such-Duch-Ruch-Lluch-Cuch.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Sagunto.*
4. CONVERSA.—*Passabola.*
5. GEROGLIFICH.—*A un llest un prest.*

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Pau Parrot, Un Demócrata, Mira-miarons; 4 L. S. Genaro, Teranyina Sarralencá, Tres Estudiants, Pen Ramogosa y Geroni de la Bordeta; 3. Xafa-gats. Un Llasero y Un del Baix Ampurilá; 2 Marieta maca y 1 no més Japet de l' Orga y Claros-riod.

XARADA.

Dijous al mati ma vehina la Rosa devia ballar lo que 's diu, l' alegria, pues quarta al revés la prima-segona trobá un plé total de tersa-quart-quinta que 's creu que hi havia més d' una tres-dugas; puig are, va quarta-segona y bonica, ó siga al revés de lo qu' ella antes duya y sempre segueix las tres-cinch del dia.

ANAGRAMA.

Fixinse bé en una cosa: lo diumenje de *Total* sigui any comú ó bé bisest, dintre 'l mes de *tot* s' escau.

AMOROSA.

E. CASELLAS.

TRENCA-CLOSCAS.

FERNANDO ADOLF.

Formar ab aquestas llettras lo nom de un carrer de Barcelona.

TOROS DE VEURAYGU.

TERS DE SÍLABAS.

Primera ratlla vertical y horisontal: objecte de diuix.—Segona: en lo billar.—Tercera: home científich. E. CARDONA.

GEROGLIFICH.

KIEN	Nom
	Ira
KI	EN

ROMÁ ESPINAT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans B. A. Mistela, Clarossiab, Un Llassero, L. S. Genaro, J. Vilagran, Un jove de las R. R. R. R., Isidor Nas, E. M. Llaunet, Matner, Net de Oiger, Un Pelegrí, Llapis; Amadeo, A. Zamora de Reus, Pesol Garrofi, E. Molas, Pau Pelegrim, Pepet de la Rossa, J. Uson, Quin toro, F. Sala, Júpiter, J. Boldu, Rosa Col y Flo, E. Casellas, Un Sarauhista, Mut Xerrayre y J. Abril: *Lo que 'ns envian no ja per casa*.

Ciutadans A. Gibert, Japet de l' Orga, Xafa-gats, Geroni de la Bordeta, Pep Ramogosa, Terenyina Sarralencá, Tribulacions, F. Pons, R. Castella, Cartipas, Marangy, J. T. Anguila, S. U. S. T., A. Rerruch, J. S. y P., Toros de Veuraygua, Saldoni de Vallcarca, L. Lopez y Lopez y Enrich del Carril: *Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten*.

Ciutadans Petons: De las poesias la primera es fluixa, y l' altre no es ben bé del género del periódich. Ja sab que nosaltres preferim lo humoristich.—D. Mont: Aprofitarém una cantarella y un acudit. La poesia es massa verda.—Picio Adam y C.ª: La de vosté encare que ben versificada es molt fluixa.—A. Rossell: Los sonets estan bé.—A. Piera: La poesia de vosté s' aprofitara.—A. Cano: Lo que 'ns dju ja varem dirho en un suello.—J. Baucells Prat: Va bastant bé.—F. Dediu: En l' article hi ha bonas condicions; pero es molt ordinari. Escrigui alguna cosa més adequada.—A. de la Guarda: Pot aprofitarse casi tot.—S. del Palau: Lo de aquesta senmana no va tant bé com altras vegadas.—S. Nuñez Bey: Envihi cosas originals ab preferéncia a traduccions.—J. Cap: Verdaderament, la poesia no l' hem entesa: los sonets tenen versos mal acentuats y coixos.—Pallaringas: Del mateix defecte adoleix lo séu: los epigramas son massa grassos.—T. C. (Castellar): La noticia no es de la indole del periódich.—F. de P. Juanico: Mirarém de complaure'l.—E. Y.: L' un sonet va bé; l' altre no 'ns agrada tan.—Emilia: Los versos son incorrectes.—Paquito: Y 'ls de vosté son massa grassos.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj*, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro. 21 y 23

LO NOSTRE PÁ DE CADA DIA.

No s' ha obert l' Exposició conforme estava anunciat;

pero s' han obert en cambi grans botellas de Champany.